

fijne gezicht met de marquante trekken stapte Jules van Hagen in een coupé 1ste klasse. De oude Piet, die zijn fraai, juchtleeren handvalies droeg, volgde hem, anders deed niemand hem uitgeleide. Hij had nauwelijks den tijd om nog een paar woorden tot den bediende te richten toen de trein zich in beweging zette. Piet bleef op het perron staan met de hand aan zijn pet en oogde het gevaarte na totdat hij zelfs den rook niet meer zien kon. Toen ging hij langzaam naar huis om op zijn gemak over de groote gebeurtenis met zijn vrouw te redekavelen en het waarschijnlijke van een verzoening tusschen meneer en mevrouw te overwegen. Van Hagen maakte het zich intusschen zoo gemakkelijk mogelijk. Hij stak een lekkere sigaar aan, veegde het beslagen portierraam af en keek naar buiten. Het had in den laatsten tijd veel geregend en de weilanden stonden hier en daar geheel onder water. De witte en grijze wolken weerspiegelden zich in de groote plassen en de reiziger tuurde naar de grillige gedaanten en vormen die zij aannamen. Toen hij Utrecht voorbij was begon het weer wat op te klaren en groote plekken drijvend blauw werden zichtbaar in de lucht; de zon kwam door en begon te steken; de vochtige, zilveren nevel die over de hei hing, trok langzaam op; de dennenboschjes, die de licht paarsche en bruine tinten afwisselden, staken fluweelig af tegen den zandigen achtergrond; de Aprilmaand met al haar wispelturigheid, met haar geheimzinnig worstelen en werken, met haar donkere wolken, haar regenbuien en haar stekende zonnestrallen deed zich in al haar luister kennen. 't Was of van Hagen met zich zelf overeen gekomen was om vooralsnog niet aan het doel van zijn tocht te denken. Hij tuurde steeds naar buiten en scheen al zijn aandacht te wijden aan 't geen hij daar zag. Hij had genoeg smaak en zijn schoonheidsgevoel was genoegzaam ontwikkeld om ook in een Hollandsch landschap met zijn zachte, in elkaar smeltende tinten en heerlijke luchteffecten veel moois te zien, maar toch, ofschoon hij alle moeite deed om zijn aandacht te bepalen bij 't geen in andere omstandigheden die zeker voortdurend geboeid zou hebben, het gelukte hem niet geheel en al en menige driftige beweging, menige ongeduldige zucht bewees dat hij zijn gedachten niet altijd meester was.

Hij was blij toen hij te Arnhem aankwam, de drukte van het station bood hem een welkome afleiding. Hij liet het glas van het portierraam neer, steunde er met zijn beide ellebogen op en keek naar al het gewoel om zich heen. Hij wenkte een conducteur en beloofde hem een goede fooi als hij hem alleen in zijn coupé liet. Daar er nog niet veel reizigers naar Duitschland waren, ging het gemakkelijk. Toen hij weer voortspoorde opende hij zijn valies, kreeg er een keurige nécessaire, van alle denkbare voorwerpen die men op reis noodig kan hebben voorzien, uit en begon zijn dejeuner bestaande uit een koude kip en madeira, door de zorg van zijn huisbewaarster netjes ingepakt, te verorberen. Het werd warm in de coupé, hij voelde zich ongedurig en toen hij, na in Emmerich gevisiteerd te zijn, weer instapte, verwenschte hij zijn idee om absoluut alleen te willen blijven. Ofschoon over 't algemeen weinig spraakzaam verlangde hij nu toch naar het geluid van zijn